

Gevangen in De Blokhuispoort

DE BLOKHUISPOORT IN LEEUWARDEN, EEN VOORMALIGE GEVANGENIS, IS EEN BIJZONDER MONUMENT OP EEN LOCATIE WAARVAN DE GESCHIEDENIS TERUGGAAT TOT IN DE 15E EEUW. EIND 2007 VERTROK DE LAATSTE GEDETINEERDE UIT DE BLOKHUISPOORT GEVANGENIS. SINSDIEN IS HET GEBOUW EEN CREATIEF BEDRIJVENCENTRUM GEWORDEN, WAAR BEDRIJVEN EN KUNSTENAARS EEN VOORMALIGE CEL KUNNEN HUREN. FRIESLAND POST SPOORDE EEN AANTAL EX-GEDETINEERDEN OP EN BLIKTE MET HEN TERUG OP HUN LEVEN IN DE CEL. DEZE MAAND DEEL 1.

'Het moment dat de hele B-vleugel een nummer van George Baker meeblèrde, vergeet ik nooit weer'

DERTIG DAGEN BRACHT WINSTON FORSTEN (47) UIT SNEEK ZIJN LEVEN DOOR ALS GEDETINEERDE IN DE B-VLEUGEL VAN VOORMALIG GEVANGENIS DE BLOKHUISPOORT TE LEEUWARDEN.

'Ik kwam die maand echt tot rust.'

Het was op een warme zomerdag in juni 2003 dat ik op een rotonde in Sneek door een smeris werd aangehouden. Ik dacht: Ik krijg een boete voor het rijden zonder gordel, maar werd gelijk meegenomen naar het bureau. De agent zei: "Jij zit hier voorlopig nog wel even." Er stond een boete van 1500 gulden open en ik had mijn taakstraf niet afgerond. Voor tien jaar raakte ik mijn rijbewijs kwijt, vanwege het rijden onder invloed en het regelmatig intrappen van het gaspedaal. De boetes liepen in die tijd aardig op, maar ik verdomde het om ze te betalen. Als zelfstandige kroegbaas en eigenaar van een kringloopwinkel had ik het niet breed. Dat ik opgepakt zou worden, wist ik. Ik had al een paar keer agenten bij mijn huis zien posten. Ze klommen zelfs een keer over mijn schutting, maar op dat moment was ik ze te slim af. In eerste instantie moest ik zestig dagen brommen, maar omdat mijn vrouw een gedeelte van mijn boete wist te betalen door haar nieuwe fiets te verkopen, werd mijn straf met dertig dagen vermindert. Voor haar was het vreselijk dat ik bijna een maand moest zitten – we waren al jaren onafscheidelijk. Ik daarentegen kwam vreselijk tot rust in de cel. We zaten op dat moment financieel aardig aan de grond en hadden regelmatig schuldeisers aan de deur. In de cel had ik geen last van deze geldkloppers.'

'Met twee pakjes shag en een aansteker in mijn hand werd ik die avond in juni in cel B09 gesmeten. De agent zei: "Zet de tv maar aan en ga maar sport kijken." Ik had 's middags wat potjes bier gedronken en viel meteen als een blok in slaap. De volgende ochtend vroeg een agent mij hoe ik me voelde. Ik zei: "Ik voel me paniekerig, dus geef me maar wat kalmeringsrommel." De dagen daarna kreeg ik elke dag een zootje pillen door mijn luikje geschoven. Ik deed net alsof ik ze in mijn mond stopte, maar zodra de bewaarder uit het zicht was, verstopte ik ze in de plooiën van de gordijnen. 's Middags op de luchtplaats verruilde ik ze voor een pakje shag; voor vijf pillen kreeg ik één pakje. Ik verdiende ook shag door codes van belkaarten te verkopen. Bellen in de bajes kostte een godsvermogen; voor een telefoonkaart betaalde je vijf euro en dan kon je amper vijf minuten bellen. Met de code van zo'n kaart - die kaart kocht je voor een paar euro bij de sigarenwinkel - kon je

uren bellen. Mijn vrouw kocht een hele stapel van die kaarten en schreef de codes op in de brieven die ze mij toestuurde. Dan schreef ze via 'geheimtaal': 'We hebben ook een lottoprijs gewonnen op nummer....'; officieel mochten we die codes niet gebruiken en de brieven werden natuurlijk van tevoren door het gevangenispersoneel gelezen. Ik schreef vervolgens de codes op vloeitjes en 'verkochte' ze aan mijn medegevangenen. Ik heb de hele maand gratis gerookt.'

'Het mooiste moment van de dag was 's avonds om elf uur als de webcambabes op het tv scherm verschenen; het was het enige vrouwelijke schoon dat ik daar zag. Het moment dat de hele B-vleugel een nummer van George Baker meeblèrde, vergeet ik ook nooit weer: "And no one can take my freedom away." Iedereen bonkte op de deuren en liet zich gaan. Het was echt een kippenvelmomentje. Tijdens mijn detentieperiode heb ik geleerd met weinig tevreden te zijn. 's Avonds genoot ik ontzettend van mijn broodje pindakaas dat ik in de bajeswinkel kocht. De standaardmaaltijden als het kalkoenfilet en het droge

brood waren niet te vreten. Waar ik me uren mee vermaakte, waren legpuzzels. Hoe moeilijker de puzzel, hoe blijer ik was. De dag dat ik vrijkwam, had ik een vuilniszak vol flessen lang houdbare melk in mijn hand. Ik vond het zonde om deze flessen weg te gooien. Sinds kort heb ik mijn rijbewijs weer terug, maar rijden onder invloed zal ik nooit meer doen. Hoewel ik de dagen in de cel aardig tot rust kwam, is een maand opgesloten zitten lang zat. Langer kan ik mijn vrouw niet missen.' *

TEKST: SONJA ONCLIN

FOTO'S: ROBERT POSTHUMUS

Winston Forsten uit Sneek zat in de zomer van 2003 een maand vast vanwege een aantal openstaande boetes. Kent u ook iemand die een straf moest uitzitten in één van de cellen van voormalig gevangenis De Blokhuispoort? Mail redactie@frieslandpost.nl.